

Inkurajim për rritje shpirtërore (1:15–16)

Gjatë viteve '60, Simon (Paul) dhe Garfunkel regjistruan këngë që shumë shpejt zunë një vend të veçantë në zemrat e rinisë së atëhershme. Disa nga këngët e tyre ishin: «Tingujt e heshtjes», «Ura mbi ujrat e turbullta», etj. Njëra nga këngët u bë një lloj himni i veçantë. Paul Simon shkroi këto vargje:

Jam shkëmb, jam ishull.
Dhe shkëmbinjtë nuk ndiejnë dhembje,
Dhe ishujt nuk qajnë kurrë.

Fjalët e tij ngritën peshë frymën e pavarësisë në ato kohë. Njerëzit vazhduan, më pas, të bënin heronj njerëz të zakonshëm. Kjo duket në filmat me protagonistë Clint Istvud, Çarls Bronson, Stiven Segal dhe Silvester Stalone. Një njeri që lufton i vetëm kundër pabarazisë në botë zgjon admirimin e shumë njerëzve.

Brezi «UNË» ka ardhur. Fjalët tona të preferuara janë «unë», «mua» dhe «imja» dhe jo «ne», «neve» dhe «jona».

Kisha gjendet në mes të gjithë kësaj. Njerëzit që mblidhen së bashku në bashkësi janë influencuar nga doktrina e brezit «UNË», si përshkruhet më poshtë:

Është e drejtë të themi se shumica e njerëzve që vijnë në kishë sot nuk janë të pajisur me aftësinë për të menduar në marrëdhënie me të tjerët. Për ta, varësia është dobësi, përgjegjshmëria është skllavëri dhe nënshtrimi është poshtërim. Vetë ideja e mohimit

të vetvetes për të ndihmuar të tjerët është e huaj për mendimin modern....

...Shumica e anëtarëve të kishës janë individualistë (njerëz që mendojnë vetëm për veten e tyre) që, të veshur me rrobat më të mira, vijnë në kishë të dielave në mëngjes. Ata akoma udhëhiqen nga «un-i». Ata marrin vendime dhe veprojnë duke u bazuar jo në të mirën e përbashkët, por mbi preferenca dhe parime vetjake. Në mendjen e shumicës së kristianëve modernë, nevojat e shumicës zëvendësohen nga nevojat e pakicës apo madje të një individi të vetëm.

Ne nuk jemi brezi i parë «UNË» në historinë e botës. Pali vazhdimisht e shikonte të nevojshme t'u kujtonte kristianëve të kohës së tij që të kujdeseshin për njëri-tjetrin. Në letrat e tij gjenden shumë thirrje për të dashur njëri-tjetrin, për të qenë të sjellshëm ndaj njëri-tjetrit dhe për të inkurajuar njëri-tjetrin. Pali punoi në qytetet e mëdha të botës së lashtë si Filipi, Korinti, Efesi, Roma dhe Thesaloniki. Ai pati të bënte kryesisht me kristianë qytetarë, që jetonin në një mjedis kulturor që i kishte shndërruar ata në njerëz të izoluar dhe të mënjanuar nga të tjerët.

Ashtu si ne, kristianët e shekullit të parë kishin shumë për të mësuar rreth vlerës së frymës së bashkësisë. Ata kishin nevojë të mësoheshin për bashkësinë, kujdesin reciprok si dhe për vendosjen e nevojave të përbashkëta mbi ato të vetvetes. Ashtu si ne, shumë kristianë të shekullit të parë nuk dinin si të jetonin në bashkësi dhe të ndërtonin marrëdhënie me vëllezërit kristianë.

Pali po u shkruante kristianëve qytetarë. Ata jetonin në qendra të mëdha të banuara, në qytetet më të mëdha të botës. Ata kishin nevojë të mësonin si të jetonin si një trup i vetëm, si trupi i Krishtit.

Për shembull, kristianët në Romë duhej të mësonin që të donin njëri-tjetrin me dashuri vëllazërore (Romakëve 12:10). Pali u tha atyre që ta nderonin njëri-tjetrin (Romakëve 12:10), të jetonin në harmoni me njëri-tjetrin (Romakëve 12:16), të mos e gjykonin më njëri-tjetrin (Romakëve 14:13) dhe ta pranonin njëri-tjetrin (Romakëve 15:7). Ai u tha: «Le të ndjekim, pra ato që ndihmojnë për paqe dhe për ndërtimin e njëri-tjetrit» (Romakëve 14:19).

Kristianët në zonën tregtare të Korintit ishin të përçarë. Pali i mësoi që ta eleminonin përçarjen dhe të kujdeseshin për njëri-tjetrin, pa treguar anësi apo hatërlleqe (1 Korintasve 12:25).

Në Thesaloniki, një tjetër qytet i madh, Pali i inkurajoi kristianët që ta donin njëri-tjetrin (1 Thesalonikasve 4:9). Ai i udhëzoi që ta ngushëllonin njëri-tjetrin (1 Thesalonikasve 4:18) dhe ta ndërtonin (ngrinin moralisht) njëri-tjetrin (1 Thesalonikasve 5:11). Ai tha: «...kërkoni gjithmonë të mirën edhe te njëri-tjetri edhe te të gjithë» (1 Thesalonikasve 5:15).

Pali u tha kristianëve në Efes të ishin të duruar me njëri-tjetrin. Ata duhet të ishin të mirë dhe të mëshirshëm njëri me tjetrin, duke e falur njëri-tjetrin (4:2, 32). Ai i nxiti t'i nënshtroheshin njëri-tjetrit (5:21).

Udhëzimet e Palit për jetën në bashkësinë e njerëzve të Perëndisë janë shumë aktuale për kishën sot. Shembulli që dha Pali në marrëdhëniet e veta personale me vëllezërit kristianë është një shembull që duhet ndjekur. Ky shembull mund të na ndihmojë të dalim nga bota jonë e ngushtë dhe të interesohemi dhe të kujdesemi më shumë për njëri-tjetrin.

Mendoni për një moment për shembullin e Palit. Ishte viti 60 A.D. Ai ishte në Romë, nën arrest shtëpie dhe larg kristianëve që njihte në Efes. Një herë ai kishte qëndruar tre vjet në Efes duke u mësuar të tjerëve ungjillin, duke shërbyer dhe duke inkurajuar kishën e atjeshme. Megjithatë, nuk e kishte parë atë qytet që prej katër vjetësh.

Por burgu, vështirësitë, largësia dhe kalimi i kohës nuk e zbehën inreresimin e Palit për vëllezërit e tij në Efes. Ai nuk lejoi që rrethanat në të cilat ndodhej ta bënin të përqëndrohej në problemet e

veta dhe të harronte se çfarë po ndodhte në jetën e të tjerëve.

Një vëlla kristian nga Efesi erdhi një ditë në Romë dhe e gjeti Palin. Pali mezi priste të dëgjonte për kishën atje. Si ishin njerëzit? Çfarë po ndodhte mes tyre? A mblidheshin bashkë si njerëzit e Perëndisë?

Raporti që mori i ndriçoi ditën Palit. Zemra e tij fluturoi nga gëzimi. Te Efesianëve 1:15–16 lexojmë: «Prandaj edhe unë, qëkur dëgjova për besimin tuaj në Jezu Krishtin dhe për dashurinë që keni ndaj gjithë shenjtorëve, nuk pushoj së falënderuari për ju dhe duke ju kujtuar në lutjet e mia.»

A e përfytyroni dot? Pali është në burg, me kilometra të tëra larg nga vëllezërit efesianë. Ai nuk i kishte parë për katër vjet me radhë e, megjithatë, Pali interesohet shumë për ta. Pali na ndihmon që të mësojmë këtë mësim: *Kristianët kënaqin Perëndinë kur interesohen për mirëqenien shpirtërore të njëri-tjetrit.*

Jezusi nuk do që njerëzit e tij të jenë «ishuj» (të izoluar dhe të tërhequr mënjanë). Ai do që ne të jemi një bashkësi që i shërbejmë njëri-tjetrit. Pali na tregoi se si duhet të interesohemi, të shqetësohemi dhe të dëshirojmë që të tjerët të rriten shpirtërisht.

PALI E ADMIROI RRITJEN SHPIRTËRORE TË TË TJERËVE

Raporti që mori Pali për kristianët në Efes e gëzoi pa masë. Ata kishin arritur atë lloj ekuilibri që duhet të ekzistojë midis njerëzve të Perëndisë. Së pari, *ata tregonin besnikëri ndaj Zotit Jezus*. Pali shkroi: «Unë...dëgjova për besimin tuaj në Jezu Krishtin...» (1:15). Ata e kishin vendosur besimin, jetën dhe shpresën te Jezusi. Ata nuk kishin ardhur tek Ai vetëm si te Shpëtimtari, që është kuptimi i emrit «Jezus», por kishin ardhur tek Ai edhe si te Zoti. Ata ia kishin nënshtruar jetën e tyre Atij, i bindeshin dhe kërkonin ta kënaqnin. Ata i merrnin vendimet e përditshme të bazuar në mësimet e Jezusit.

Ca kohë më parë, në bashkësinë ku shkoj unë, një plak u pagëzua. Flokët i kishte të thinjur, por në zemër kishte një besim fëmije te Zoti. Ndjenja që provoja, ndërsa qëndroja në ujë për të pagëzuar këtë plak, ishte e pashoqe. Është e mrekullueshme të mendosh se, në momentin e pagëzimit, jeta e vjetër mbaron dhe jeta e re fillon.

A e dini se çfarë është edhe më entuziazmuese?

Është të shikosh Jezusin duke ndryshuar fëmijët e Perëndisë. Pali na kujtoi se nuk duhet të ndalojmë kurrë së vlerësuar besnikërinë ndaj Zotit Jezus, kur shikojmë se si kjo besnikëri rritet në zemrat e të tjerëve. Kurrë nuk do të mund ta shohim këtë, në qoftë se jetojmë në botën tonë të vogël.

Efesianët jo vetëm i qëndronin besnikë Jezusit, por *ata i donin të gjithë vëllezërit dhe motrat në Krisht*. Pali vazhdoi: «...dhe për dashurinë që keni ndaj gjithë shenjtorëve» (1:15). Dashuria është e kundërta e të qenit një «shkëmb» apo «ishull» dhe e të qenit i izoluar nga përkujdesja e të tjerëve. Te 1 Gjon 3:16 lexojmë: «Nga kjo e kemi njohur dashurinë: ai e dha jetën e vet për ne; dhe ne duhet ta japim jetën tonë për vëllezërit.»

Kur kristianët mësojnë si ta shprehin këtë lloj dashurie, kjo sjell gëzim në zemrat e tyre. Kjo do të thotë se ata po rriten shpirtërisht. Po bëhen si Jezusi. Po duket shembëlltyra e Tij. Ai jeton në ta.

Kjo dashuri është për *të gjithë* shenjtorët (kristianët). Ajo i tejkalon anësitë. Nuk duhet t'i duam njerëzit sepse na ndihmojnë dhe nuk duhet të kemi bashkësi vetëm me ata që kanë të njëjtat pikëpamje me ne. Duhet të falenderojmë Perëndinë sa herë që shikojmë një vëlla në Krisht që tregon dashuri për *të gjithë* shenjtorët.

PALI U LUT PËR RITJEN SHPIRTËRORE TË TË TJERËVE

Pasi dëgjoi për besimin dhe dashurinë e efesianëve, Pali shkroi: «Nuk pushoj së falënderuari për ju dhe duke ju kujtuar në lutjet e mia» (1:16). Pali kuptoi dy të vërteta të rëndësishme. Së pari, ai e dinte lidhjen që ekziston midis rritjes shpirtërore dhe të luturit për njëri-tjetrin. Së dyti, ai e kuptoi se është e nevojshme që kristianët të luten vazhdimisht për njëri-tjetrin.

Më poshtë, në të njëjtën letër, Pali i paralajmëroi këta vëllezër për luftën shpirtërore në të cilën gjenden kristianët. Ai i nxiti ata të veshin armatimin e Perëndisë. Një ushtar nuk mund të luftojë pa pajisjet e duhura. Pali e përfundoi letrën duke e vënë theksin te lutja: «Duke u lutur në çdo kohë dhe me çdo lloj lutjeje dhe përgjërimit në Frymën, duke ndenjur zgjuar për këtë qëllim me çdo ngulmim dhe lutje për të gjithë shenjtorët» (6:18).

Pali e kuptoi lidhjen midis rritjes shpirtërore dhe lutjes për njëri-tjetrin. Ai vetë i dha përparësi të luturit për vëllezërit. Ai e dinte lidhjen jetësore

midis lutjes dhe mirëqenies shpirtërore të kristianëve.

Gene Getz, në lidhje me lutjen midis vëllezërve në Krisht, tha:

Një pjesë e strategjisë së Satanit është që të na mbajë të zënë me gjëra të tjera, madje edhe me gjëra të mira, që të mos arrijmë t'i japim përparësi lutjes. Kjo është një tendencë normale, sidomos kur gjërat shkojnë mirë. Por Shkrimet tregojnë se lutja radhitet ndër të parat në listën e përparësive të Perëndisë. Dhe kur lutja neglizhohet apo harrohet, Satani do të mundohet të dëmtojë kishën, veçanërisht duke shkatërruar unitetin e saj.

Le t'i përmbledhim ato që thamë më sipër në tre mësimet për jetën: (1) *Asnjëri prej nesh nuk mund ta arrijë pjekurinë shpirtërore pa u lutur në mënyrë të vazhdueshme për vëllezërit dhe motrat në Krisht*. Lutja për të tjerët të zhvillon dhe, në të njëjtën kohë, tregon maturi shpirtërore. (2) *Kisha nuk mund ta arrijë pjekurinë e saj shpirtërore nëse anëtarët e saj nuk luten në mënyrë të vazhdueshme për njëri-tjetrin*. Duhet të punojmë në drejtim të kësaj. Duhet të planifikojmë që të lutemi si kishë. Duhet t'i japim rëndësinë e duhur të luturit për njëri-tjetrin, kur mbledhemi së bashku. Duhet të krijojmë mundësi që anëtarët e kishës të luten për njëri-tjetrin. (3) *Lutjet për njëri-tjetrin nuk mund të bëhen kurrë të vazhdueshme, në qoftë se njerëzit nuk i japin përparësi lutjes*.

KONKLUZION

Victor Frankel ishte i burgosur në një kamp përqëndrimi gjatë Luftës II Botërore. Ai i kishte humbur të gjitha, familjen, pasurinë dhe librat e tij. Ai nuk kishte për kë të jetonte më. Nuk kishte asgjë që ta nxiste për të vazhduar, përveçse një vendimi kokëfortë për të mbijetuar.

Shumë në kamp u dorëzuan dhe vdiqën. Të tjerë erdhën te Frankel dhe i kërkuan që të fliste fjalë inkurajuese që t'i ndihmonte njerëzit të duronin momentet e vështira. Frankel me të vërtetë e bëri këtë. Ai u tha njerëzve ta mbanin veten. Ai u thoshte se, kur ta merrnin supën të nesërmen, mund të gjenin një kokërr bizele në fund të tasit. Ishte një fije shprese dhe, megjithatë, kjo ishte gjithçka që Frankel mund t'u thoshte për t'i inkurajuar.

A e dini se cili nga të burgosurit u inkurajua më shumë nga fjalët e Frankelit? Ai vetë! Atë që ua dha të tjerëve e kishte marrë edhe vetë.

Atë që i japim njëri-tjetrit në Krisht, e marrim

edhe vetë. Inkurajoni dikë dhe do të inkurajoheni
edhe vetë. Ndhmoni dikë dhe kjo do t'ju ndihmojë.
Mbani barrën e dikujt dhe barra juaj do të duket më

e lehtë. Lutuni për rritjen shpirtërore të një kristiani
tjetër dhe do ta shikoni se do të rriteni shpirtërisht
edhe ju vetë.

Autor: *Rusty Peterman*
Marrë nga seria: "*Efesianëve*"
© 2003 E VERTETA PER SOT
Të gjitha të drejtat të rezervuara